

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN

www.jizan.wbs.cz

JIZAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č. 51 Březen 2016

Všem toulavým v dálce zalamujem palce, známým i neznámým kamarádům a přidáváme svý srdečný AHOJ i příležitostnejm čtenářům. Co říct na úvod? Jaro prej už bude brzo oficiálně tady, což nám potvrzuje nejen kalendář,

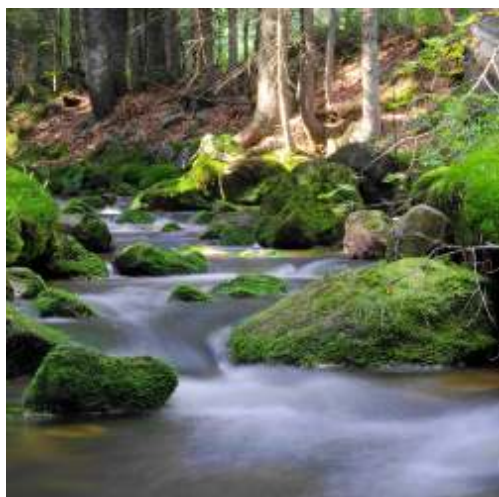
ale i pohled z okna a vlastně i rtuť teploměru. Vono teda ne že by se měla královna Kristýna, vládkyně nejtemnější části roku, tak nějak rychlejc k odchodu... to ne. Zima, kterou březen nese, s náma ještě dlouho třese a možná, že se bude zdát, že se vlastně venku nic neděje. To je ale jen zdání. Šedá barva oblohy sice ještě může místama iniciovat představu toho, že chladný dni ještě přetrvávají, je ještě pořád třeba i deštivo, ale všude už je ten podivně voňavej jarní luft, co se vznáší nad zemí a když se ho snažíte polapit, utíká vám pod rukama jako duše bez těla. Stačí zavřít oči a ta směsice vůní se vám vybaví i doma. Všechno už je totiž v pohybu, roste a rozvíjí se s nesmírnou energií.

Sluníčko začíná pomalu hřát a po zimě každej tenhle symbol života, ten zlatej a hřejivej kotouč, rád přivítá. Po zimním čase máme všichni z toužebně očekávaných slunečních paprsků radost a bez zábran jim nastavujeme svý tváře. A právě teplo a světlo budí celou přírodu ze zimního spánku. V závislosti na něm se začíná zelenat a mezi posledními zbytkama sněhu začíná vykukovat svěží zelená tráva a všude už taky vystrkujou hlavičky první pestrobarevný poslové jara. Rozkvétají bledule, sněženky, petrklíče, krokusy... každá kytka je jiná, ale všechny jakoby byly na velký módní jarní přehlídce. V milionech těch barevnejch kytiček je náhle utopenej celej svět. Květy prvních jarních nedočkavců postřehne i nevyšmavenec.

Jaro prej začíná v den jarní rovnodennosti, kdy je den stejně dlouhej jako noc a toho tepla už přece jen začíná víc přibíjet (... i když – nejni to zase tolik let zpátky, co jsme měli při vítání jara skoro dvacítkový mrazy...). Přesto je březen, čas tajícího sněhu a probouzejícího se života, měsícem přeměny zimy v jaro a basta!

A nový období nezačíná jen v přírodě, ale taky v tom našem trampsdkým světě. Jistě, naši předkové měli za celý staletí osvědčený pranostiky odkoukaný od přírody, ale... ALE! My přece za ty březnový kamna nepolezem! Naopak. Vyhrabeme se z brlohů a vyrazíme na setkání s jarem. Otevírat zamrzlý studánky, odhalovat tajemství lesních hvozdů, hor i řek a pozorovat všechny ty ohromný změny. V březnu, v měsíci vran, se vám prostě chce vyrazit dveře, nazout pořádný perka a lhostejně zda mladý či starý, vyrazit celou tou pavučinou různých cest, někam do Tramtárie, za těma pověstnejma modrejma dálkama bez hranic, přesně tam, kde chceme bejt.

Březen, vnímanej jako symbol přicházejícího jara, nám poskytne otevřené cesty a možnost zúročit všechno, co jsme se od přírody naučili. Jaro s sebou přinese odhodlání ukázat co je v nás, že zvládneme nezávaditelný a že se staneme vítězi – byť třeba jen ve vlastních očích. Chceme vidět nový kraje, NĚCO zažít, dovolit přírodě, aby se o nás postarala. Zajít si pohladit svojí toulavou dušičku. Vždyť stačí jen se kouknout na borovici, na rybník nebo na modrou oblohu... a třeba i ty loňský šípky, na kterých spočine oko, jsou moc krásný. A hned se odpoutáte od lidský nedostatečnosti, šlapete v rozbahnělejších cestách a cestičkách a všechno tak nějak víc vnímáte.

Lesy, náš druhý domov (mimochodem, víte, že 21. březen je taky světovým dnem lesů?) co voní smůlou, jehličím, kůrou i tím starým, spadáným tlejícím listím, nám zase strčí pod nohy nějaký to bludný kořání, čímž jsme zase na rok ztracený. Ale dobrovolně a rádi! Setkali jsme se přece jen s tím, s čím jsme se měli setkat a co je nám souzený.

Někde už tráva přímo zve k ulehnutí. Ležet jen tak na zádech, koukat do korun stromů a pozorovat, jak mraky plují po obloze. Na takových místech se i báječně spí a tělo nasává všechnu tu jarní energii.

A možná taky nejní špatný nevídat jaro jen tak nějak tradičně, někde u potlachového ohně, ale spíš vlastním touláním probouzející se přírodou. Každá liška chválí svůj vocas a tak vám nebudeme nic vnucovat, ale zkuste si jednou víc cenit svobody, než bejt svázaný s jednou boudou,

s jedním kempem... Bejt samostatný, soběstačný, nezávislý... sami putovat jarníma lesama, pozorovat jak v tichu stromy začínají pučet a ukazovat nový listy a větvičky, naslouchat šumění lesa i bublání potůčku, vychutnat si sílu jarního sluníčka, prostě dohnat to, co jsme opoměli v zimním čase. Pak uvěříme tomu, že trampové ještě nejsou zapsaný do červený knihy ohrožených druhů. Howgn!

NA VÝHEŇ

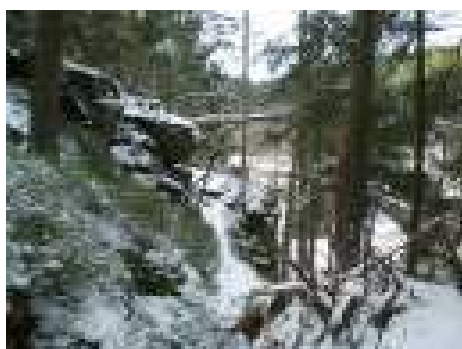
Potřeboval jsem drobet vydejchat tu Silvestrovskou hospodu a tak jsem si vyhlíd Výheň. Už jsem tam nebyl drahně let, takže jsem byl taky zvědavěj, jak to tam teď vlastně vypadá. Bylo hezky, ale mrzlo docela dost. Zapnul jsem teplo pod bundu a vyrazil z návsi. Polní cestou k lesu a pak ke starej chajdě. Ta je furt stejně stará a furt stejně vopuštěná. Přes rokli jsem si netrouf, tak jsem sešel po cestě až k chatám dole u vody. U břehu Malše bylo přimrznuo, takže to šlo projít kolem vody do rokle. Nahoru ke skále už jsem se musel vydrápat sněhem a přes popadaný stromy.

Stekzu jsem našel, ale bylo to „vo šajstlich“, jak říkáme u nás na jihu. Tak jsem se po ní nad tím příkrým srázem sunul vopravdu opatrně. Kolem skály a zase pod popadanýma stromama. Přitom jsem si říkal, že pokud bych tady slítnul, tak mě najdou až na jaře. No, přežil jsem a za

chvíli už se to srovnalo. Po pěšině jsem pak lesem v pohodě šlápnul až ke kempu.

Skála naproti vypadala studeně, kemp zasněžený, ale celkovej dojem – nádhera. Je vidět, že to tady kamarádi z osady Zlatá lebka dovopravdy udržujou. Pod přístřeškem jsem vybalil proviant a dal se do rozdělávání ohníku. Vono se to řekne. Musel jsem zpátky do lesa a ze stromů nalámat suchý větvičky. Taky jsem sloupnul z doubků suchý lupení... a za chvíli už to hořela Sice ne na jednu sirku, spíš na jednu

krabičku, ale hořelo. Tak jsem napíchnul kusy salámu a vopejkal. Musím říct, že už dlouho jsem si tak nepochutnal. Po jídle jsem zbalil zbytky, drobet to okolo ofotil a vydal se zpátky. Tentokrát po cestě nahoru lesem. Asi po kiláku se mi zdálo, že to zahýbá moc doleva, tak jsem to vzal přes les zpátky k rokli. V těchhle místech už nebyla

tak hluboká, tak jsem jí přelez a vyhrabal se nahoru asi sto metrů za tou starou chajdou. Povytáh jsem kalhoty a šlapal po polní cestě k Výhni. U vsi jsem zjistil, že nemám telefon. Vrátil jsem se zpátky ale nic nenašel. Protože se stmívalo, tak jsem odjel domů. Nedalo mi to ale a na druhý den zajel do Výhně znovu. Telefon jsem našel u lesa, tam co jsem si popotahoval ty gatě. Ležel tam chudák zmrzlej ve sněhu. Doma jsem ho nabil a šlape dál...

ferry T.O. Hvězda jihu 2010... už rok na hvězdných stezkách

VZPOMÍNÁM NA KLUKA...

Každý z nás má někde zapsanej svůj osud a jednoho dne čísi mocnej dech foukne a plamínek tý vaší svíčky zhasne. Nevím kdo, nevíme kdy, nevíme proč... ale prostě je to tak. Člověk si myslí, že se může postavit silám přírody, kosmu, ale přitom z nich můžeme využít jen to, co je nám dovoleno. Život hrozně letí a tak nemá cenu se rozčilovat, hádat se a zdržovat se s lidma, co za to nestojí nebo řešit zbytečnosti. Párkrát se vyspíme a už prdíme do hlíny, tak nač si kazit život nesmyslema. Vzpomínám na kluka, co se

uměl tak krásně smát a kterej celým svým životem tuhle filosofii vyznával. Vzpomínám na kluka, kterej odešel s prvnímy dny novýho roku, vzpomínám na kamaráda, kterýhop jste si nedovedli představit bez dobra nebo kytary, vzpomínám na

*Vaška Vidru – Mecha
z osady Zlatá lebká*

Jsou kamarádi, kteří zmizeli z našeho středu, ale neodešli z naší mysli. Vidíme je už jen na starejch fotkách. Stojí odhodlaně a čekají, co z čocky vyletí. Mech nikdy bez hnutí dlouho stát nevydržel, aby už mu v hlavě zase nešrotoval nějakej z těch jeho bláznivejch nápadů. Někdy nepoznáte lidi, jaký doopravdy jsou, dokud nejni příliš pozdě. To ovšem nebyl Mechův případ. Říká se, že život zemřelejch je uložen v paměti živých. O Vencovi to platilo a platit bude tuplem. Možná by bylo těžký hledat většího milovníka

přírody, než byl právě on. Trampování zasvětil prakticky celej svůj život a tak se nemůžeme divit ani tomu, že miloval všechno, co s tím souviselo. Stejně tak moc pro něj znamenala trampská a country písnička. Tenhle muzikantskej tahoun, s obrovským

organizačníma schopnostma, si některý svý nástroje dokonce sám vyráběl. Bohužel jím vysněný obří basový banjo už nestačil realizovat.

Venca nikdy nestál vo to, bejt nejbohatší kostrou na hřbitově. S tím co měl, o to se vždycky rád s kamarády podělil. Kde byl on s kytatou, tam nescházela dobrá nálada. Byl i skvělým kuchařem a vládcem trampskejch kotlíků. Sdíleli jsme s ním jeho názory na svět kolem něj, city k lidem, k přírodě, jeho lásky, obavy, vyznání i nekončící naději,

že jednou bude všechno lepší. Až se zase slezeme na boudách nebo u kempovejch ohňů, určitě naše vzpomínky poletí za ním tam nahoru...

Zatím jenom vzpomínám a říkám si, že ten náš zelenej kruh už tak nějak řídne, že už ho prosívá čas. Kolik známejch tváří u ohňů už postrádáme... Pravda, vídáme i nové, nové nevadí, jen kdyby těch starejch tolik neubejvalo. Přitom Mech nijak starej nebyl – pětadesátka, co to je? Jenže nikdo nevíme, kam supí ten náš vlak. Zlá nemoc mu přistříhla křídla v rozletu a pak ještě zintenzivnila svý síly. Mech dlouho bojoval a rozhodně si nepřipouštěl, že jsou ale mače, ve kterejch se zkrátka vyhrát nedá. Příroda nám život dala a příroda si ho, až přijde čas, zase vezme...

Mechu, kamaráde, nevím, kde se teď touláš, ale určitě někde tam, kde už neexistuje ta mrcha čas. Některý lidi lze nahradit a některý ne. Ty, bez nadsázky, mi budeš scházet. A nebudu v tom sám. Každěj, teď po zimě, rád přivítá symbol jara a života – zlatý, hřejivý slunce. Ty už ne. Ale neboj. S kamarádama to rozjedeme i za tebe a za všechny, se kterejma teď jsi, abyste viděli, že v našem kruhu máte pořád místo. A až to rozjedeme, to si piš, že to nebude smutný. To bychom tě nepotěšili – a v nebi se nadávat nesmí. Jenom si nebudeme moct zvyknout na tvou ztichlou kytaru. A na to, že stopy v písku, na malý pláži Mluvící řeky na Zlatý lebce, už smyla voda. Což ale neznamená, že jsi tudy neprošel....

Jožin

PRVNÍ STOPA

oslavy. A to bylo hned znát. Spousta kamarádů ještě nestačila přijet ze svých chat, či míst, kde realizovali své silvestrovské a novoroční aktivity. Nicméně komornější účast

vlak byl beznadějně narvanej (souběžně probíhal novoroční výstup na Klet' i akce

Letos nám to vyšlo nějak káň brzo. Abychom zachovali tradici první soboty v novém roce, museli jsme se s termínem vecpat hned za Novoroční

nebyla ani tak na škodu. Dalo se lépe klábosit a u ohně jsme nepřeskakovali jeden přes druhého. Sraz byl ve Vrábči na krumlovské trati a dost možná, že se na nějaké zájemce ani nedostalo, protože

STOB, podobná té naší) a tak se do něj na následujících zastávkách už prostě další cestující nevmáčkli. Opět by se to chtělo zeptat „menežmentu“ ČD, zda si opravdu myslí, že dva vagonky jsou pro toto dobu dostačující a kde že je ta klutura cestování, které mají vždycky plné huby, když se mluví o zdražování jízdného...

Za Vrábčí nás přivítal tichý les s prvním, konečně bílým popraškem a podél potoka Němé strouhy jsme po několika kilometrech dorazili k Velké řece. Prostor před cCábou pak byl svědkem ochutnávek

Zapraskal oheň, zvoněl čaj i speciální čundrej, hráblo se do strun... Den uběhl jak ta voda ve Vltavě, rtuť teploměru

prvních vzorků tekutého ovoce, ale moc dlouho jsme to neprotahovali, bylo třeba šlapat dál a to až k Dívčímu kameni a pak na Náhodu s cílovou metou na T.O. Naděje.

padala dál až pod červený hodnoty a pak nezbylo, než vystoupat srázem a přes bývalé keltské oppidum dospět k třísovské zastávce

s pamětihodnou lípou. A nikomu ani

nepřišlo, že závěr se nekonal ve vyhřátém saloonu, jako v předchozích letech. Jen si na to moc nezvykat....

T.O. Satan

.... A fotky z akce lze vysledovat i zde...

<http://tosatan.rajce.idnes.cz/7. Prvni stopa 2016/>
<http://zdendababca.rajce.idnes.cz/Prvni Stopa 2016/>
<http://berydana.rajce.idnes.cz/T.O.Satan Prvni stopa 2.1.2016/>

EŠUSE, VAŘ !

Je asi zbytečný ptát se, jestli znáte tu písničku ze starý, dobrý český komedie s Vlastou Burianem, kde se zpívá: „C.K. polní maršálek, ten vám má hlavu jako esšálek...“

Esšálek, nebo-li ešus – zajímavěj název, co? Někdo by možná hledal prapůvod tohoto slova u pradávnyho významnyho keltskýho boha stromoví Esuse, ale to by byl doslova pěkně na

větvi. Ešus totiž... ale co vám budu povídat, je totiž původně slangový, ale později téměř univerzální označení pro kovovou jídelní misku, určenou pro polní stravování, vzniklý zkomolením německýho slova Eisschale – jídelní miska. Tenhle název jídelní misky, uváděnej někdy v křížovkách ma čtyři písmena, má svůj prapůvod někde v dávnověku Rakouska – Uherska.

Asi jen málokdo ho někdy neměl v ruce. Používali ho vojáci ve válkách na všech stranách front, baštilo se z nich na pionýrskéjch i skautskéjch táborech i v kriminálech a jako jednu z praktickéjch armádních věcí jí pochopitelně převzali i trampové, takříkajíc spotřebovávavší velký procento celkový výroby. Použit se dá při různéjch soutěžích, vodáci s ním s oblibou vylejvají vodu z lodě, na kempech zůstávají viset k volnýmu použití a nezreznou, ale hlavně a především se ešus v přírodě mění ve velice funkční, generacema prověřený praktický nádobí, ve kterým se dá uvařit a upíct prakticky cokoliv. Však by taky nejedna trampská kuchařka mohla nést podtitulek „Vaříme v ešusu.“ Pravda, můžeme je na svejch cestách postrádat, ale to jen v případě pokud chceme nouzově vařit v prázdnějch

plechovkách nebo si konzervu vohřejvat přímo na ohni. Pro ešus se ale místo vždycky najde. Skvěle plní vaše potřeby a hravě ho zavěsíte na usárnu či tele, v horším případě nacoete do batohu. V každé roční době je nezbytnou věcí.

Ešusy můžou bejt hranatý, francouzský, italský či britský (tzv. crusader), klasický „wehrmacht'ácký“ (prakticky ve stejný podobě dodnes polužívaný Bundesem nebo švýcarskou armádou), bejt v podobě americký ledvinky, či v kombinaci s pánvičkou. A pak jsou tu ty naše. I ti co nebyli na vojně dobře znají lehkou a

nerozbitnou trojdílnou soupravu co jsme fasovali – menší hliníkovou misku vloženou do

větší, to vše přikrytý víkem a zajištěný pomocí příklopného držadla (... dodám ještě, že to vše doplněný o hliníkovou lžici, později „umělecky“ zahnutou na vhodnou velikost, aby nepřekážela v kapse. Takovej bagr ale mohli mít jen mazáci...). Trampský ešusy bývají zdobeny různými rytinami a jak už bylo výše naznačeno, použití je víceúčelové – třeba i jako rýč nebo pro boj zblízka. Nejčastěji ho ovšem spouštějí při prostém vaření, někde v ohništi zastrčené mezi větve, v lepším případě posazené na rošt. Skvěle vedou

teplo a dobře se v nich vaří i na vařičích na suchéj líh, tuším, že dalším praktickým wehrmacht'áckým vynálezem. Má dobrou tepelnou vodivost, dostatečný obsah (něco kolem 2 litrů) a výhodou je i relativní lehkost a snadná omyvatelnost.

Tvrdilo se, že při delším používání to některým lidem dělalo žaludeční problémy, ale já tomu nevěřím. Tvzení, že konzumace z hliníkových obalů je škodlivá je blbost, kterou další část populace zase popírá. Díky

těm nafasovaným bysme už všichni dávno měli mít žaludeční vředy- ten hliník je totiž povrchově upravený a tak nedochází k jeho odlupování a následný konzumaci. Materiál odpovídá normám a hon na hliníkový nádobí v 90. letech byl spíš marketingovej tah

výrobce nerezového nádobí. Samozřejmě, že takovej ešus může mít i své nedostatky – někomu třeba chutná čaj po gulášovce, ale to jsou jen prkotiny. Seru na mega super nerez. Tak schválně, jaký ešus používáte převážně vy? Řekl bych, že většina takový ten aluminovej. Až ten můj starý doslouží (což hned tak nebude) nechci žádný jiný – tradice je tradice. Jen škoda, že už se asi nevyrábí ty s ouškama pro uchycení na bágel. Za ty se ešus dobře vytahoval z ohně. Ale pozor!

Až mu zase zavelíte „Ešuse, vař!“ nezapomeňte, že ať už v něm budete nechávat probublávat třeba fazole nebo lešo, případně vařit kafe, vždycky musí mít nějaký obsah, jinak vám do něj prudkej žár propálí díru. A když venkovní hliník zčerná? Vůbec to nevádí. Je to hezká patina a důkaz toho, že majitel jezdí ven a není žádný

domácí pecivál. Nota bene když se přes to očouzení dá natáhnout praktickej plátěnej obal, nejlíp maskáčovej, kterej nejenže chrání vaše nádobí před nějakým tím otlučením (což by ani tak nevádílo), jako spíš společnický před nechtěnou vizáží africkýho domorodce.

Ešusy jsou zkrátka nesmrtelný, sloužily a slouží dodnes. Ať už v jakémkoliv provedení byla, jsou a ještě dlouho budou nedílnou součástí výbavy každého trampa....

Jožin

POD KOPYTY STÁD

Snad každý kdo sledoval western **POD KOPYTY STÁD**, nepochyboval o tom, že sleduje čirou fikci. Avšak v samotném závěru filmu zazní Lincolnův komentář o „nejpodlejší krádeži dobytka o jaké kdy slyšel“ a to postaví předchozí děj do zcela jiného světla. Pravdou je, že celý film má vsutku reálné jádro – jen snad svérázný mexický rančer Alvarez Kelly (hraje ho William Holden) je osobou scénářem zcela vybájenou. To už ale neplatí o jeho sokovi plk. Tomu Rositerovi, který má svůj historický předobraz v generálu Thomasu L. Rosserovi – i když ten nebyl jednooký.

Událost, jež vstoupila do historie občanské války jako „Dobytčí nájezd,“ či „Nájezd za řízky (Beefsteak raid) se odehrála v září 1864 východně od Petersburgu (tedy ne v Richmondu, jako ve filmu). Jejím iniciátorem byl nesporně seržant George D. Shadburne, velitel zvědů generála Wade Hamptona,

který vyslídil velké stádo yankejského jatečního dobytka u Coggins Point, na jižním břehu řeky James. Mezi krávami a hladovými jižany stála ovšem linie fronty a území obsazené vojáky v modrém. Pro rebely to však v té době byl objekt až příliš lákavý na to, než aby nepřemýšleli jak se ho zmocnit a konečně se zase jednou dosyta najíst. Skoro třítisícové stádo se naštěstí (?) nacházelo za oblastí Blackwaterského močálu, považovaného tehdy za území nikoho, protože se jevil větším vojenským útvarům naprosto neprůchodným. Na popření uvedeného názoru a tedy i na dosažení momentu úplného překvapení, byl založen celý plán přepadu. Výpad do unionistického týlu nakonec posvětil i generál Lee.

Výběru komanda se ujal sám Wade Hampton, po smrti Jeba Stuarta velitel konfedačního jezdeckva Leeovy severovirginské armády. Do akce nakonec nevyjel jen jediný pluk, jak naznačuje film, ale příslušníci hned několika brigád, rozdělení do několika Formací. Generál Rosser obdržel velení kolony, která měla provést přepad zajišťovacího odřadu. Postarat se o stádo ale dostal za úkol Lovick P. Miller, podplukovník 6. jihokarolínského, jež do svého honáckého oddílu soustředil muže nejrůznějších regimentů, ale hlavně takové, kteří už měli s dobyt看em aspoň nějaké zkušenosti.

Datum výpadu bylo stanoveno na 15. září 1864. Jižani za úsvitu přebrodivili řeku Nottaway a pospíchali k Blackwateru. Řeku z něj vytékající překročili po Cookově mostu, který byl sice poničený, ale předsunutý ženijní odřad se o něj dokázal postarat a dostat je do provozuschopného stavu. A hned po zajištění předmostí začali hned vedle

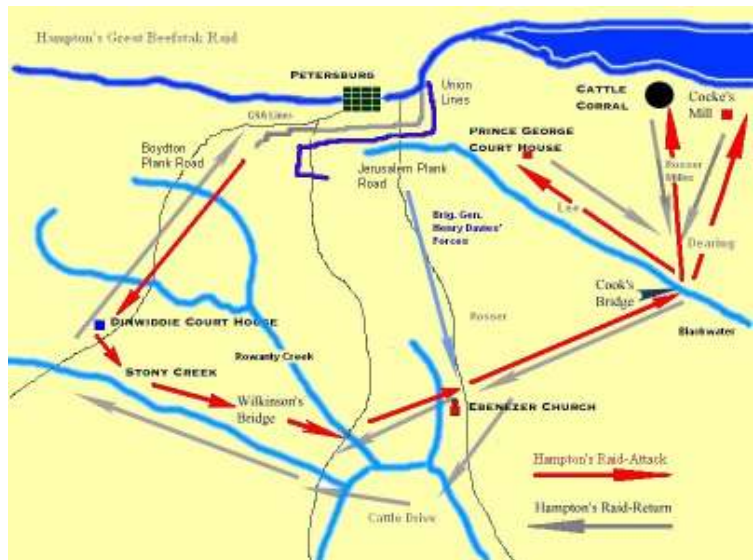

gen. THOMAS L. ROSSER

pro jistotu stavět most další. Vše bylo založeno na naprostém překvapení protivníka a tento hazard se naštěstí zdařil.

Unionistům velel mjr. J. Stannard Baker (ne Stedman jako ve filmu), který sice něco čul, ale zcela mu unikal hlavní smysl vzbouřenecké operace. Generál H. F. Lee – druhorozený syn vrchního velitele – totiž v diverzní akci vpadl do severanského týlu a další generál – James Dearing – vytvářel další tlak a napadl protivníka u řeky směrem na Fort Powhatan. Yankeeové se tak zprvu domnívali, že cílem jižanského nájezdu je říční přístav a překladiště materiálu pro potomackou armádu v City Point a sem soustředili svou obranu. To Rosserovým mužům v druhé vlně umožnilo zaskočit strážce stáda u Sycamore Church nepřipravené. Po krátké přestřelce většinou v boji nezkušené modráci hledali spásu v útěku. Nikdo je nepronásledoval. Hlavním cílem bylo zmocnit se stáda, jež podle nalezených dokumentů mělo čítat 2486 kusů a rychle se vrátit k vlastním liniím. A tak se i stalo. Vítanou pomoc nájezdníkům poskytli nechtěně i samotní severáni. Jejich dělové čluny na řece James totiž zahájily nemířenou palbu, jež sice rebelům nijak neuškodila, ale splašené stádo pudově zamířilo pryč z dosahu palby, směrem k jižanským liniím. Konfederacím kovbojům stačilo dobytek udržovat v patřičném směru.

Teprve teď severanům došlo „vo co gou“ a na poslední chvíli se snažili jižanům jejich plán překazit. Na Rossera začal dotírat narůstající počet nepřátel a stejný problém měl i Rooney Lee západně odtud. Nezbylo mu než držet se co síly stačí a hnát stádo k mostům

přes Blackwater, čímž se chtěl prosmyknout nejobtížnějším úsekem za zády unionistů. Rosser i Lee zatím úspěšně brzdili nápor modrokabátníků generála Augusta V. Kautze a kryli dobytčí kolonu až do okamžiku, kdy do boje zasáhl i Dearing a převzal úlohu zadního voje. Rosser se svou brigádou (7., 12. a 35. virginský regiment tou – tou dobou cca 800 mužů), Chewovou baterií jízdního dělostřelectva a „Bílými Komanči“ (předzívka zvláštního záškodnického oddílu zvěďů) pospíchal k řece Nottaway, kde východně od Ebenezer Church zaujali šedokabátníci kvapně obranu.

A byl už nejvyšší čas, protože od severu sem postupovali vojáci generála Henryho E. Daviese, snažící se jižanům přetnout ústupovou cestu. Útočili sice tvrdě, ale marně.

Jižani po potřebnou dobu své pozice nejenže udrželi, ale po bočním výpadu Leeových mužů zahnali protivníka na útěk a nádavkem ještě pobrali velké množství zajatců

Násilný přechod řeky v podobě stampede (jako ve filmu) se prostě nekonal. Je jen krásnou filmovou nadsázkou. Jižani si ani na chvíli svou ústupovou cestu a vysněné steaky zkrátka vzít nenechali. V poklidu pak překročili Freemanův brod a pak už byli na svém území. Nejprve se radovali, ale jejich úspěch měl i problematickou dohru v tom, že Grant pak nařídil rozšířit frontu a to už jižani po dalším půlroce neustáli...

Ve všech ohledech lze ale tento Hampton – Rosserův dobytčí nájezd označit za ohromný úspěch, což lze díky dobovým dokumentům doložit i čísly. Po spočítání stáda bylo zjištěno, že z původního počtu bylo ztraceno jen 18 kusů! Rovněž ztráty na lidech byly na podobnou akci nezvykle malé. Nevrátilo se jen 14 vojáků a 47 jich bylo zraněno, leč neponecháno svými druhy napospas nepříteli. Navíc, přestože to nebylo cílem operace, s sebou nájezdníci přivedli 304 zajatců (a počet padlých šel podle hlášení do několika set), ukořistěny

byly tři jezdecké standarty a 11 plně naložených vozů se všemožnými zásobami, včetně záprahů, které je přivezly. Ohlas této akce byl značný na obou stranách fronty a je nepochybné, že i nejméně severní, Lincolnovi nevyjímaje, museli jižany za tuto akci v duchu obdivovat. Byla to asi největší krádež dobytka v dějinách USA, ne-li na světě! Lee tím částečně vyřešil i zásobování, neboť není pochyb o tom, že pro nouzi trpící secesionistickou armádu byl tento jateční dobytek opravdovým darem z nebes, který na dlouhé týdny zahnal hlad. A následek úspěšného přepadu se i morálně a svým efektem vyrovnal nejedné vyhrané, ale nakonec bezvýsledné bitvě, jakých bylo u Petersburgu bezpočet.

Samozřejmě, že žádný Alvarez Kelly v dobových materiálech nefiguruje, i když film je to jistě zdařilý. Je jen škoda, že je v něm pár zjevných nesmyslů, jako třeba vyplutí skotského kapitána z jižanské metropole. Možná by to i teoreticky šlo, ale to by musel mít speciální prorážecí blokad a navíc James River byla, díky četným zátarasům v území nikoho, nesplavná....

A nakonec snad ještě pár slov o hlavním protagonistovi nájezdu, generálu Thomasi Lafayettovi Rosserovi.

Ač Virgiňan, prožil mládí na farmě v Texasu, kde si osvojil práci s koňmi a dobyt看kem. Akademii ve West Pointu navštěvoval od r. 1857 (kde byl nejbližším přítelem G.A. Custer), ale díky vypuknutí války ji nedokončil. Válku začal jako poručík u artilerie a bojoval hned v první bitvě u Mannassasu. V r. 1862 neodolal nabídce stát se plukovníkem 5. virginského jízdního a s ním válčil i v druhé bitvě u Mannassasu a poté i u Antietamu, Chancellorsville a Gettysburgu, až si vysloužil hodnost brigádního generála. Jako velitel brigády se pak podílel na většině akcí ve Virginii. Už jako gmjr. Je

v r . 1864 poslán do údolí Sheandoah, kde získal přezdívku „Spasitel údolí“... i když pro Sheridanovo pustošení se tu toho moc spasit nedalo. Nakonec sám – ironií osudu – utrpěl u Woodstocku porážku od Custerových jezdců.

Rosser byl s Leem i u Appomattoxu, vzepřel se však kapitulaci a s částí svého jezdecktva unikl z obklíčení. Při snaze stmelit uprchlíky a bojovat dál byl ale přemožen a zajat, čímž i pro něj válka skončila. Po propuštění z vězení našel uplatnění při stavbě železnice a stal se šéfinženýrem Northern Pacific.... a pak dokonce presidentem Canadian Pacific. Zemřel v r. 1910.

Sestaveno z materiálů Radia Dixie

KRAPET FOTEK OD KRAPÍTKA

Třetí lednový víkend byl konečně ve znamení pořádné sněhové nadílky a skutečně lednových mrazů, které atakovaly

soutěže a chybět také nesměl tradiční táborový oheň, kolem kterého jste mohli spatřit nejen kluky a holky ze Svobodné stezky (včetně „krajského“), ale také z

Tradiční lednová slezina pod patronací tábořské Svobodné stezky se uskutečnila na Krapítkově haciendě v údolí Lužnice.

druhou desítku pod nulou. A na to je potřebné pořádně se hýbat a rozehrát. K tomu doplomohly četné odpolední

táborského STS, Zlaté podkovy písecké T.O. Úplňku, budějickou Blanici a mnohé další. Příslibem tradiční dobré zábavy byl už páteční podvečer s hromadou muziky,

která automaticky pokračovala po celý víkend. A že mrzlo až praštělo? Eskymáci se v takových teplotách opalují. A aspoň

se všichni mohli okochat tou idylicky, do sněhového hávu zahalenou krajinou. A doufejme, že i nadále potrvá heslo

V STEJNÝ ČAS, ZA ROK ZAS! Jak se to doposud dařilo. A na jaře se určitě potkáme zase!

+++++

MOHYLA VYSOKO V HORÁCH...

Bývaly časy, kdy jste se na tohle pietní místo museli doslova proplížit. Všude číhali policajti a ten koho chytli míval velké problémy. Perlustrace byly takového rázu, že už tam ani nemělo cenu strkat občanky zpátky do kapsy. Někdy ani nebyla šance se k mohyle vůbec dostat.

Jak roky letěly, tato bohužel nabobtnala do obřích rozměrů, i když už byla několikrát skauty i trampy opravována. Pokaždé však byl jejímu růstu ponechán relativně živelný průběh a svůj kámen, pokud jste ho přinesli, jste mohli položit

na libovolné místo. Nedávno se nám ale ze severní Moravy donesla zpráva, že i tady si někdo chce ohřívát svou polívčičku na nesmyslné realizaci stejně nesmyslných nápadů několika architektů. Pietní místo má opět měnit svou podobu, tentokrát dokonce podle předem vyhlášené architektonické soutěže, jejíž součástí je i vybudování útulny a dokonce o řečniště pro různá setkání. Vypadá to, že se bude opakovat případ z Brd a trampům posvátného místa Zlatého dna. Ivančena se má celá rozebrat a přebudovat!

Osobně jsem tam byl jen dvakrát, tehdy ještě stála na holém hřebeni, ale už tenkrát mšla svůj genius loci. A to nejen jako symbol uctění památky padlých skautů, ale třeba i odporu a minimálního nesouhlasu s napravováním historie tehdejším režimem. Ivančena by měla růst dál, ale tak, jak tomu bylo doposud, aby všichni ti, co tam budou nosit své kameny ze všech koutů světa, je mohli položit podle své vůle a ne podle předem nalajnovaného plánu. Zůstane tedy jeden z beskydských symbolů stejně mlčenlivou vzpomínkou jako doposud, nebo se změní v přiblblý amfiteátr využitelný jednou do roka? To by pak ten výšlap na Lysou, tam – v sedle mezi Malchorem a Kykalkou, přišel o víc, než jen o jednu „hromadu kamení.....“

Qualetakva

Pro tentokrát bych vám chtěl kamarádi předložit pár fotek z návštěvy v Kanadě žijícího kamaráda Bubliny a jeho squaw Věry v Čechách. Bublina znám už z dob totality, prakticky od jeho patnácti let. Je to světoběžník a dobrodruh v dobrém slova smyslu, žijící ve srubu v lesích asi 600 km severně od Vancouveru. V zimě většinou pendluje na jih, do

Mexica či USA, ale kvůli vážnému onemocnění (přímo na této cestě) byl tuto zimu nucen takové putování přerušit u Faráře (T.O. Fort Adamson) a odletět do Čech na operaci, kterou měl shodou okolností domluvenou právě v Budějčkách.

Po propuštění měl ale ještě čas na kamarády a tak s Věrou vyrazili i k nám, na Vysočinu, do chajdy symbolicky nazvané U bizona. Tam nad krbem stále visí ta bizonní lebka, která v r. 2006 přicestovala z Vancouveru. Cestu neměla jednoduchou. V Londýně se ztratila a potom putovala přes Mnichov a Prahu až do

Brna. Je na své místě zrovna tak, jako trampské trofeje, suvenýry a vlajky a také totem, vévodící ohništi u Pstruhového potoka v České Kanadě. Ten je svědkem, že se tu občas u ohně setkávali partdi z USA, Kanady, Švýcarska, Austrálie, Německa, Ukrajiny a pochopitelně i z Čech. Je dílem Rejmana z Vysokého Mýta, který jej se svými dcerami vyřezal na objednávku Majky Čechové – a to jen za dobré slovo, bez nároku na odměnu!

Bohužel, jmenovaná už nežije a totem nestačila ani spatřit.

Další fotky jsou od ohničku, kde jsme střídavě hráli s předem nahřátými prsty. I při jeho rozdělávání na nás dýchla

historie. Bublina totiž dřevo naštipal sekerou zakoupenou v Kanadě a kterou před pár desítkami let, když byl u nás na návštěvě se dvěma indiánkami, provezl k nám. I tato putovala letecky jako spoluzavazadlo a později sloužila na kempu Červená hlína až do jeho zrušení, poté několika vandry putovala po Vysočině a brzy zamíří do Krušných hor.

Zpracovaly i trampské tam-tamy a o tom, že je Bublina ve staré vlasti se dozvěděli i čeští trampové a tak na 9.1. 2016 svolali mimořádnou slezinu do restaurace U nudle v Litvínově. Tohoto

setkání se zúčastnily, kromě kamarádů ze Sokolova, Plzně, Chomutova, Havlobrodu, Budějovic, Lomu a místních i dvě kapely. Kanadanka Věra pak byla ve svém živlu a mohla si zde zase zazpívat s těmi, se kterými už si notovala na několika světových potlačích.

Jenže do našeho setkání se vkradly i černé stíny. Během jeho zimního pobytu v Čechách se bohužel Bublinovi „podařilo“ rozhádat několik dobrých kamarádů – asi ne každý se mu hodí do jeho světa kladných hrdinů. Smutně jsem se díval na to, že se staví do role jakéhosi mentora, který ze zámorí mluví do toho, za jakých podmínek máme v Čechách trampovat. Některé kluky označil přímo za zrádce a další, třebaže už trampují přes 60 let, tedy déle než on, zařadil do nějakého smetí. Jistě, někteří mí

kamarádi nemusí být nutně jeho kamarády, ale to už pak asi nejsme naladěni na stejnou vlnu a s trampingem to moc neladí. Nikdy jsem nehodnotil lidi podle toho, jakou měli v kapse legitimaci, ale podle toho, jací byli a jací jsou. My v Čechách přece nejsme o nic horší než ti, kteří odešli když na tancích dorazili okupanti. Někdo jen neměl tu odvahu jako oni, nebo neměl možnosti a třeba ani potřebu odcházet. A souhlasím s Bobem Hurikánem, který tvrdil, že do trampingu politika nepatří. Ale co, snad se ještě potkáme a dáme řeč. Plánuju přece pro něj ten čundr taky do Kanady, tentokrát tý český....

Jimajz

ZIMA JAK OD ČADY

ŠUMAVĚ, TAK JAK NÁM JE POSLAL LOMÁK ZE ZLATÉ LEBKY.

.... TENTOKRÁT V PODOBĚ SKORO IDYLLICKÝCH OBRÁZKŮ Z LEDNOVÉHO VANDROVÁNÍ PO

PŘES SVOJŠE DO REJŠTEJNA...

++++
++++

ZNALCI JISTĚ POZNAJÍ ANTÝGL, VYDRU... BODEJŤ NE, KDYŽ TRASA VEDLA Z ROKYTY NA PUCHYNGR A

ÚTRŽKY Z TRAMPSKÉ LITERÁRNÍ ČINNOSTI

Dlouhé zimní večery mají tu výhodu, že je čas na sleziny. Jedna taková proběhla i 27.1. 2016 v prostorách Jihočeského muzea. Ptáte se co to mělo společného s trampy? Nic víc a nic méně než to, že toto setkání bylo věnováno próze a poezii, zasvěcené přírodě a trampování. A svým způsobem to byla i taková symbolická tečka za několikaměsíční výstavou, tématicky zaměřenou na různé aspekty tramské činnosti. Trampové se kromě trampování, hudby a zpěvu, přece věnují také kreslení, fotografování a v našem případě i psaní. Ano. Ať už se to někomu líbí nebo ne, k historii trampingu patří kromě tramské písničky i amatérská literární tvorba, ať už próza nebo poezie, zasvěcená přírodě a vandrování. Materiály z tramských luhů a hájů, různé ty příhody a zážitky z vandrů, eseje, polemiky, cestopisné črty, fejetony, glosy... už se dávno objevují v různých tramských rubrikách, či v současnosti třeba i na internetových stránkách.

Existují dokonce i díla či sbírky vydávané ať už vlastním nákladem, nebo třeba v edicích Avalonu. Jsou od psavců, kteří rozhodně nemají na různých ustláno a zná je třeba jen úzký okruh jejich kamarádů. Nemusí se vždycky jednat zrovna o literární skvosty hvězdných hodnot a jejich autoři si je píšou spíš pro radost nebo do šuplíku, ale když už existují, byla by škoda nechat je jen tak zapadnout.

Každý, kdo se někdy pokusil něco napsat ví, jak je těžké v několika slovech a řádcích vyjádřit myšlenku, popsat obraz něčeho, co jste v sobě našli a o co byste se chtěli podělit. Nápad, který se uhnízdí v hlavě a potřebují ventilovat. Prptpo také vznikl tento literárně-hudební podvečer, věnovaný próze a poezii autorů z míst, kde je ještě Vltava relativně mladá, Jihočechů, prosazujících se v tramské literatuře.

Literární miniatury v tramském duchovním klimatu se dobře čtou a ještě lépe poslouchají. O to více, když je s citem sobě vlastním předčítá odborník na slovo vzatý, jakým byla v tomto případě Šárka Kavanová z Jihočeského divadla. A tak jsme ten večer měli možnost, za hudebního doprovodu už osvědčené Blanice a kamarádů Toma a Baryka, vyslechnout texty některých básní a povídek od Šlupky, Žita, Chicletse, Vaňka, Žalmana, ale také od Upírky, Básníka K. a Toma. Všechny názvy není třeba souhrně vypočítávat, toto autorské čtení je však důkazem toho, že i v lese, někde u ohně, se dá tvořit poezie i próza, která má své hodnoty. A že trampové ji dovedou dělat....

Jožin

NIKDY JSME NEBYLI VÁŽENÍ CESTUJÍCÍ

.... a že jsme se toho najezdili. Přestože si stále ještě dovoluji řídit se mezi tu mladší generaci, přece ještě pamatuji časy, kdy jsme si třeba na nádražích s ochránci zákona hrávali „na četníky a na zloděje.“ Na časy, kdy našim snům dával zelenou plechovej semafor a my vyráželi na ty své objevný cesty za hledáním trampského grálu. To ještě jezdil i vlakovej personál, vybavenej píšťalkou nebo trumpetkou, na peronech se prodávalo pivo a čmoudící železnej oř za sebou, nijak splašenou rychlostí, táhnul řadu zelených vagonů, ověšených plechovými cedulema s názvy cílových stanic. Zvu vás teď na toulky do časů, kdy ještě nebylo

tolik autobusů a vlaky byly často jedinou alternativou, kterou mohl tramp použít. Dostali jste se s nima všude tam, kam vedly koleje.

Ať už Posázavskéj Pacifik nebo Plešovická střela, vždycky to byly soupravy, kde se nacházely vagony třídy Be, Ce, Ci a podobného značení. Známý byly hlavně

z provozu na místních drahách a sloužily dobře i proto, že stavěly na každý mezi. Odnesl je čas, rozebral je člověk a ty co zůstaly můžete spatřit už jen při historickéjch jízdách. O to víc pak přitahujou veřejnost, která nostalgicky vzpomíná na časy svého mládí. Živě to před sebou vidím. Vlak vjíždí do nádraží a přestože zpomaluje, s vagony to na

výhybkách háže ze strany na stranu. Pro cestující, sedících na tvrdých dřevěných lavicích, jistě nic příjemného, ale rádi to přetrpí. Lokomotiva zastaví u vodního čerpadla na konci nástupiště, umouněnej topič leze dolů a začne ho obsluhovat. Proud vody nasměruje do hladových plnicích kapes po stranách tendru, protože parní mašiny – a to se

asi málo ví – spotřebuje daleko víc vody, než uhlí. Ta se zatím halí do bílýho závoje páry unikající z pístů a ventilů. Páru a kouř s mastným sazema lačně vdechujou čumilové ve starejch vagoněch. Ale kde vlastně vzaly tyhle vagony, s typicky zelenou barvou ČSD, svůj prapůvod?

To bychom se museli vrátit do časů po I. světový válce, kdy začali úředníci ministerstva železnic rozhodovat o objednávkách nových dvounápravovejch vagonů od vagoněk tuzemskéjch výrobců, pro osobní (myšleno zastávkový) vlaky. U vylepšenejch dvounápraváků se uvažovalo i o vnitrostátní rychlíkový dopravě, ale k tomu nakonec, až na výjimky, nedošlo. Navzdory faktu, že v Evropě už byly i pro osobní vlaky téměř výhradně objednávané čtyřnápraváky (a v té době už se i v ČSR vyráběly komfortní čtyřnápravový rychlíkový) bylo rozhodnuto o

pouhým zlepšení původních dvounápravovejch, jejichž koncepce už byla prakticky zastaralá. Svou roli tu jistě hrála i pořizovací cena, která byla oproti „čtyřkám“ pochopitelně menší. Vznikající zakázka počítala s dodávkou nejen osobních vozů, ale i poštovních a služebních. Jako vzor vozový skříň použila konstrukční kancelář koncernu Ringhoffer Tatra na tehdejší dobu typově velmi vyspělý vozy II. třídy (v té době byly vozový třídy tři). Po provedených zkouškách byla nakonec vybrána koncepce (teřbaže pocházející už z r. 1911) českého konstruktéra ing. Jindřicha Rybáka, po němž vlastně nesou vagony dodnes své jméno. Hádáte správně – jsou to ony tolik populární „Rybáky.“ Fotografie hodně napoví, ale pokusme se je teď popsat trochu víc z technického hlediska.

Dlouhé byly necelejch 14 metrů a měly samostatnou vozovou skříň se zaoblenou střechou. Na ty byly ještě původně upevněny držáky na svítilny (to aby mohl strojvedoucí za jízdy v ohybu trati kontrolovat zda je vlak ještě celej) ke kterým se lezlo po žebříčkách. Tak tomu bylo ještě u 50 Rybáků, který byly v r. 1948 exportovaný do Turecka, později ale, po změně předpisů, byly odstraněny. V r. 1938 dodaly Ringhofferovo závody na Smíchově prvních 10 vozů s označením Ce a na dalších dodávkách se podílely i

vagonky v Kopřivnici, Studénce a Královopolský. Výroba pro ČMD pokračovala i během II. světové války a i do

Slovenskýho štátu bylo dodáno 38 vozů třídy Ce, který byly po válce zpětně zařazený do ČSD. V r. 1956 došlo u ČSD ke změně vozovejch tříd na pouhý dvě (III. byla prakticky zrušená už v r. 1953) a přecíslováním vznikla nová řada Be a když pak bylo v r. 1981 zavedeno nový mezinárodní písemný značení, tak Rybáky (v té době už všechny II. třídy) dostaly označení Baa.

Zkusme se teď podívat do interieru, do něhož se vstupovalo po třech dubovejch schůdcích s madlem a ven se otevírajícíma jednokřídlýma dveřma s jednoduchým oknem. Klika byla

dvojitá, se samočinným zámekem, jištěná ještě červenou západkou. Pokud jste chtěli procházet mezi jednotlivými vozy, museli jste použít přechodovej sklopnej můstek se shrnovacím zábradlím. Některý z vagónů se ještě honosily venkovní plošinou se vstupníma dveřma v ose vozu, později už však byl tenhle vstup uzavřenej a oboustrannej.

Původní osobáky měly mít vždycky tři malý oddělení (kupe) a jedno velký s postranní uličkou (až v r. 1944 se objeila první série s jedním velkým oddílem a sedadly s uličkou uprostřed), nyní ale vidíme, že právě tento vagón má vždy po dvojici umístěný pevný

dřevěný pětimístný, proti sobě orientovaný lavice, u některejch vozů ještě vybavený čalouněným pruhem pro opření zad. Každěj takovej oddíl byl navíc vybaveněj zavazadlovýma policema na vaší bagáž, buďto z dřevěnejch desek, ale třeba taky laťovýma nebo síťovýma, pevným

stolkem a nadokenní větračkou. A když už jsme u těch oken i jejich otevrání – oproti klasickému – bylo zpočátku vyřešený velmi jednoduše. Zajišťoval to dírkovanej koženěj řemen, fixovanej na jisticím kolíku. Pokud měl vagón i část s kupé, byly tyhle vybavený obdobně. Součástí přijímacích rituálů některejch osad byl i požadavek, že adept musel některý vandry

absolvovat jako černej pasažér. Provádělo se to tak, že dotyčnej si zalezl pod lavici a byl tak skrytej před pohledy konduktéra. Netušil ovšem, že je to malá zlomyslnost nastražená na něj budoucíma spoluosadníkama. Když pak totiž vylezl na světlo boží,

byl černým pasažérem doslova. Podlahy ve vagónech se totiž mazaly nějakým černým sajrajtem, kterej nešel smýt. Takový marný pokusy se pak dály na vlakovým WC, s otočnými, dovnitř otevrávanými a zamykatelnejma dveřma a s podlahou tvořenou dlažbou lepenou na překližku. Právě tam se totiž nacházelo i umyvadlo a splachovadlo, napojený na 206 litrovej vodojem ve střeše.

Pro větší bezpečí a nouzový situace byl pochopitelně každé vůz vybavené i záchrannými brzdami, umístěnými buď nad okny nebo v uličce. Předvedení jeho obsluhy a funkčnosti jste mohli názorně vidět třeba ve filmu Poslušně hlásím.

Co se klimatizace týče, ta se v horkém létě jednoduše vyřešila otevřením okna. V zimě pak přišlo ke slovu nízkotlaký parní topení nebo – což je rarita – kamínka na tuhý paliva. Jo, jo, když to někomu vyprávím, tak mi nevěří. Důkazem budiž přiložená fotografie.

Ostatně, stejný řešení bylo použitý i u vagónů třídy 131, populárních „Hurvínků.“

Rybáky na lokálkách odvedly velké kus práce a stojí za to, aby se zachovaly. A pokud na ně snad ještě někdy někde na svých toulkách po kolejích narazíte, zkuste – taky jako zastara – poslední vagón. Ne proto, že by byl ze soupravy nejlepší či nejbezpečnější, ale prostě proto, že to

ZADNÍ VAGON

Text: Ivan Jozífek
Hudba: Karel Hrubý

ZADNÍ VAGON
Text: IVAN JOZÍFEK
Hudba: KAREL HRUBÝ

— Předehra bytara —

VERZE: 1. Blá-ti-vej be-ron a sly tra-ti, oně, Čas to jsi na svůj obě, tu
stý-šis a zdi-ly už ho po-ru-šit, pr-ší ke-je, z od-ne ná-ko-
stál. má-ut. REF: Na ty-ke chodí-š za-ka- a sly-ší spí-čel-š,
Před se-žen co-že od-ka-ka ve se-ji tom-ka-
sto-ji to za tu-či-li už mi br-zy ka-či,
ze-šoch-rost dle-že sta-či než tě líj-ák od-či-či.

VERZE: 2. HARMONKA (Stříhaná), HARMONKA (Příběh)

— Hrnčína harmonika —

VERZE: 2. Má stejně okna jako ty máš let
jdu taky v řadě za sebou,
tornem tě cloumá slys křiky, ušit
na konec kade vřadyky nětchlo mášit.

REF: 2. Vjedu kate vagon kate, kate se to-
spínat, sika bed voadni, jak to je den ke dni.
Tam pěstem napiš, píši, kate, jak ušat,
až na-čou máty, chlánot, lip tě pod-žem stá-čel-šit.

— Hrnčína harmonika —

opakovat REF. 2

— Hrnčína harmonika — ZKŮŠENÉ

bude dodržením opět jednoho z trampskejch zvyků. Tam si totiž ty podivný individua v zeleném, či v maskáčích můžou bejt jistý, že se tam s těma druhýma na trati určitě potkají, vytáhnou kytary a určitě se nenechají uspat pravidelným boucháním kolejnic...

Jožin

+++++

BRDSKÁ MUZIKANSTKÁ SMRŠŤ

Doslova muzikanstkými hody se dá nazvat brdská slezina v Malém Chlumci, důvěrně označovaná jako veřejná zkouška. Na pozvání neopomenutelného dámského Dua Tornádo se zde totiž sešla celá hromada muzikantů z Prahy, Berounska, Písecka a kdo ví odkud ještě. Pro muzikanty nebylo pomalu kam plivnout a když se mezi nimi objevilo ještě několik trampských part, které si tak zpestřily cestu na zimní kempy, byla mačkanice i o místa k stání. Písnička střídala písničku a hudební fajnšmekři si skutečně přišli na své nejen zásluhou skvělého hudebního podání, ale i díky tomu, že zazněly jak všeobecně oblíbené songy, tak i jedinečné trampské vykopávky.

Pochopitelně, že pořadatelská dvojka Iveta a Marcellina s kontrabasovým doprovodem Čombeho, rozsvítily večer jak tisíciwatová žárovka. Opomenout nekze ani mimořádný živelný projev kamarádky Bouře, doprovázené manželovo pseudobasou o jedné struně a mezi nářezem hudby nechyběla také ani kapka trampské poezie, která

ani drsného chlapa nezabije. Za samostatnou zmínku pak nepochybně stojí písničky a zpěv více než osmdesátiletého Oty z T.O. Revaston, kterému bych bez zaváhání přisoudila pseudonym tramský Carusso. Jeho hlas mi zněl v uších ještě témeř nad ránem, když jsem po tomhle hudebním nadílení spokojeně usínala s nezapomenutelným dojmem v zážitkovém deníčku.

Hanka

MALÁ ÚVAHA

Proč jsem neadoptoval dítě v Africe a proč nezachraňuji deštné pralesy? My lidé si toužíme pomáhat, je to naše přirozenost. V dnešní době pomáhat třeba i na druhém konci světa. Jenže...

Kdysi jsem potkal člověka, který v Africe sázel stromy. Byl jsem tou vznešenou myšlenkou úplně unesen. Jak nádherné! Dokud mi nevyprávěl, že s manželkou a s rodiči se nestýká a s dětmi se vídá jen občas. Zrovna byl na cestě do Nepálu jako dobrovolník. Pak ho čekal Ášram v Indii, snad aby našel vnitřní klid, ale jak sám říkal, ta vidina ho moc nelákala...

Zůstal jsem jak opařený a vzpoměl jsem si na Amazonii a na tamní restauraci, kde se mne jeden z místních zeptal, co tam dělám? Řekl jsem mu, že zachraňuji prales. Udiveně vzhlédl od misky fazolí a zeptal se : „Vy u vás nemáte lesy?“ To bolelo!

A tak jsem se vrátil domů. Vzal pytel na odpadky a šel před barák k silnici posbírat ty poházené petflašky. Seděl jsem tam na mezi a jen vnímal to, co mi ten starý indián předal. Jak jsem já mohl pomoci druhým,

Má tramská zem

Na hřbetě křížků pěkných pár,
však srdce stále mladé.
Již nedohlédnu s vrchu skal,
když hůlka je mým kamarádem.
A nezvládnou už každou stezku
ani bdít nevydržím do rozbřesku
tak jako dřív...
A hlas mi selhává,
když písnička stará lákavá
mi slova nutí na jazyk.
Šedivý vlas či vousy i vrásek pár
mi nezabrání vyjet ven
kam za mládí jsem jezdil.
A že už zaběhlo se mládí...
i dnes mě vítr stejně hladí
a že jsem o něco víc stár,
pojedou zas i v nový kraj,
poznat víc, vždyť to je dar !
Kdo v srdci postoj trampa chrání,
kdo kdysi duši zaprodal
lesu a řece, trampování,
kamarádství a volnosti,
kdo nezradil v tom sebe sám,
ten navždy bude patřit k nám!
K nám trampům s duší toulavou,
písničkou na rtech, plnou touhy
pro cesty krátký nebo dlouhý,
pro řeky doma nebo za mořem,
prostě vždy bude patřit sem !
A tohle je má
tramská zem !

Čiča TO Oregon Most
24.6.2011

když nejdřív nezačnu sám u sebe? Jaký má smysl létat na druhý konec světa a zachraňovat prales, který umírá jen kvůli tomu, že vše je závislé jen na tom, co z něj chtějí vytěžit? Abych tam pak i já mohl nadšeně vyvěsit transparent: Zachraňte prales !?! Jak můžu pomoci dítěti v Africe, když sám nepřinutím ty svoje, aby po sobě uklidily? Jaký má smysl někam jezdit a ukazovat druhým řešení, když je to obírá o jejich vlastní sílu a zodpovědnost sám je najít a tím prohlubovat jejich závislost?

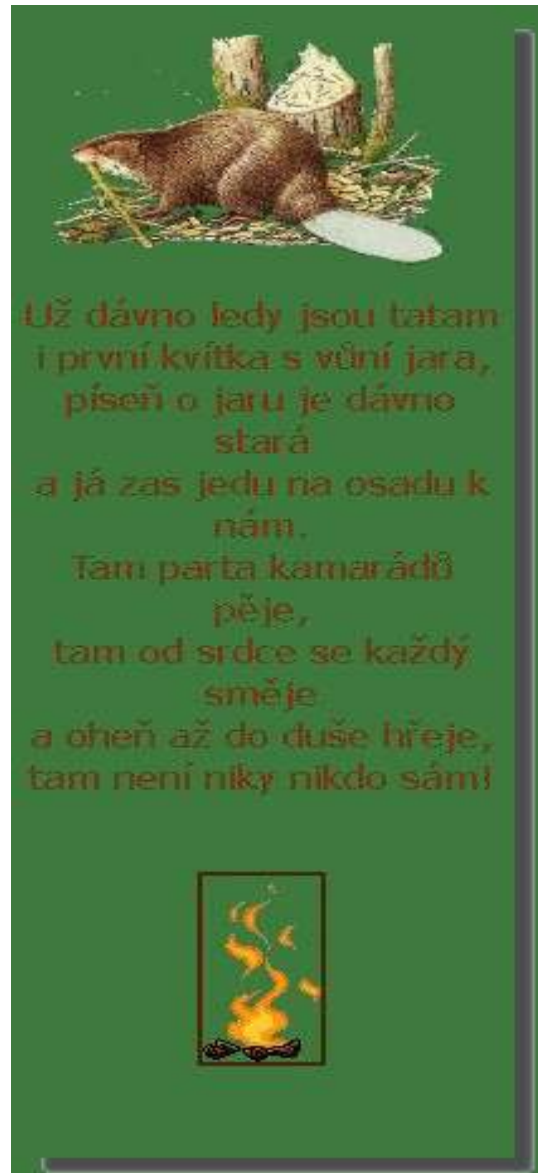
Je to stejné jako s dětmi. Nenaucí se chodit bez pádů na zadek. A čím déle je držíte za ruku, tím to trvá déle. Můžete am ale být a povzbudit je, že to zvládnou. Samy. Chyby je naučí co udělat lépe.

Nemůžu zachránit Afriku ani prales, ale můžu udělat aspoň něco. Chodit víc pěšky. Nespoléhat se jen na elektrické mašinky kolem sebe. Přestat kupovat hloupé marketingové produkty z druhého konce světa a místo toho jít k zelináři na náměstí. Můžu toho změnit tolik! Každý den, 365 dní v roce! A to není málo!

A když to udělá každý z nás? Nebude koho a co zachraňovat! Africké děti nebudou hladovět, protože jejich rodiče otročí v dolech na materiál na můj iPhone. Prales nebude umírat a nebude potřeba tolik ropy... Mám pokračovat? A já si nebudu kupovat své svědomí charitou, ale zodpovědně se starat o mír a klid u sebe doma. Učit děti, že kdýž mám na řece jen malou loď, nepotřebuju spoustu věcí navíc – nejlepší lekce jakou znám.

Když jsem já spokojený, je takový i můj svět. Vystačím si pak třeba i jen s kusem chleba, čistou vodou a jedním jablíčkem. Nejcennější je pak pro mne smích mých dětí a fakt, že cestou sbírají odpadky po lidech, kteří jezdí do daleké Indie, pomáhat světu, ale doma si neuklidí...

Ano, i my tu máme lesy! A jak o ně pečujeme, i to vidíme každý den. Nijak! Pohltila nás pýcha a ovládl parazit chtivosti. Touha mít i ty nejvyšší hory, ty nejhlubší oceány. Ale uvnitř jsme neskutečně chudí. Pomozme nejdřív sobě. Uzdravme sebe a svou rodinu. Am všechno začíná i končí. Pak naše děti nebudou hledat smysl života ve válení se na pláži a budou si vážit rozkvetlé louky za domem. Hloupý Honza šel do světa, aby se pak vrátil domů A já?

Sázím stromy v tichosti a pokoře. Uklízím „naši“ studánku v údolí. A vím, kde je moje místo.

Doma. V lese..... Jsem naivní?

Qualetakva

ZNOVU NA „FUJIZAMU“

dalo by se říci, že úspěšně. Na holubovském nádraží u krumlovské tratě se sešlo na tři desítky kamarádů, aby pak společně vyrazili

„Gallíkovky“ – Vikina a Pavlína. Z pochodníků dorazil na vrcholek každý, i když podle toho jaké kdo zvolil tempo, či zda použil podpůrného prostředku v podobě lanové dráhy. Ale tento doping byl povolen. Počasí víc než přálo a i vyhlídka byla fajn.

Dne 6.2. 2016 uspořádalo T.O. RAČÍ ÚDOLÍ - Křemže „Zimní výstup na Klet.“ Jerdnalo se vlastně o retroakaci té z devadesátých let, kterou se tak osadníci pokusili po 16 letech obnovit. A

vzhůru. Na vrchol jihočeské Fujizamy, tohoto monumentu Blanského lesa, dorazil první Těčko z T.O. Vichřice, který to zvládl za pouhých 52 minut. Druhé a třetí místo obsadily

Večer se pak všichni přesunuli do nedalekého Chlumu u Křemže, kde v návaznosti na pochod – i bývalou tradici – proběhl country bál. Tam už se naše řady rozrostly na dobrou stovku účastníků.

K tanci poslechu hráli husinečtí Husmeni, parta kolem ex „lebkouna“ Mikiho, a aby všechno nebylo tak nějak fádní, proběhla i „kulturní vložka“ s orientální břišní

tanečnicí. Uprostřed večera proběhla

bohatá tombola a v družné zábavě pak všichni vydrželi skoro do třetí hodiny ranní. Ani to ještě ale nebyl konec. Kdo ještě chtěl tak se přesnul na osadní flek a tam ti nejdrsnější a nejskalněji pěli až do kuropění...

Honza Voráček

ZELENÝ DORT PRO BAGHÍRU

Neuvěřitelné třiadvadesátileté narozeniny oslavil 8. února tohoto roku kamarád BAGHÍRA (Josef Preininger), dosud aktivní tramský nestor z Tábora. Sice už na spaní pod širákem nebo dlouhé čundrovní štreky už si příliš netroufá, ale stejně se s ním můžete potkávat na řadě tramských lokalit.

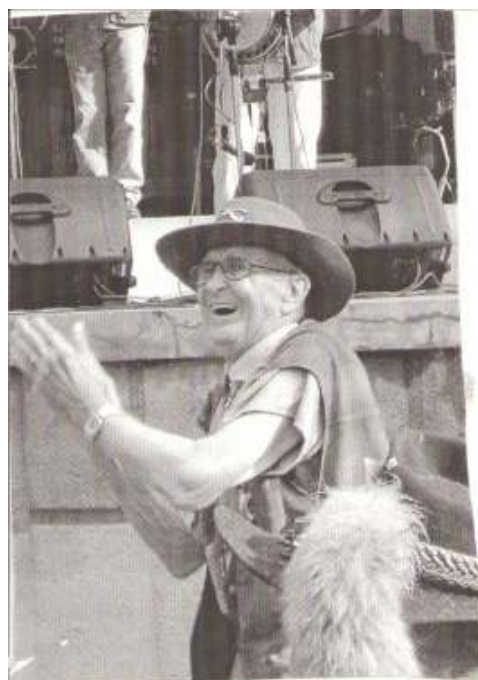

Navíc vždycky v dobré náladě, se spoustou veselých historek a povedených vtípků v záloze.

K životu se prvně nadechl v r. 1923 ve vesničce Ebed u slovenského Štúrova. Tatínek, který byl u finanční strážce, zemřel, když byl Josífkovi jeden rok a o čtyři roky později osiřel úplně. Díky tomu, že otec byl legionář, dostal se malý Josef do legionářského

S manželkou Dájou v historickém vlaku sirotčince, aby odtud po krátkém čase odešel do láskyplné péče slečny Boženy Hreisové. Politické změny donutily jeho ochránkyni, aby se i s dorůstajícím Josefem vrátila do Čech, kde si dodělal základní školu. Následovala léta

učňovská, zaměstnání v knihkupectví s přírodovědnou literaturou a díky protektorátnímu nařízení pak nasazení do výroby, kde ho zastihl i konec války. Krátce poté ho čekala vojna, na níž nastupoval celkem dvakrát, ale po jejím skončení se zase mohl vrátit ke knihám. Ani to však netrvalo dlouho – jeho životními osudy zamíchalo nejen znárodnění v roce 1948, alke zejména pak režimem prosazovaný nábor mladých lidí do těžkých provozů. Baghíra se tehdy vybral železnici a stal se průvodčím nákladních a později i osobních vlaků. Na elektrice – na trati Tábor – Bechyně –

Starosta města Bechyně uděluje

ČESTNÝ LIST

BAGHÍROVI

za heroický výkon na 40. ročníku koloběžkové
Grand Prix Bechyně 2012

V Bechyni dne 28. července 2012

vytoužené Ameriky. Dneska spokojeně žije s třetí, o polovinu let mladší manželkou, které na doporučení Kapitána Kida říká Dája.

Tramské Baghírově éře předcházela skauting, kde také přišel ke své přezdívce, pod níž ho známe dodnes. Díky tomu, že jako skautík zachránil život spolužákovi, se setkal s prezidentem T.G. Masarykem. Ale podobných setkání by mohl vyjmenovat dlouhou řadu. Mimo jiné se pravidelně účastní bechyňského koloběžkářského rallye.

Blízkost Berounky u jeho bydliště ho už v klukovských letech nasměrovala nejen do chatových oblastí starých osad, ale i do tramských kruhů. Navíc hrával fotbal a jeho spoluhráči nezřídka bývaly i různé tramské party. Ve volejbalových turnajích pak už stával spíše v tramských mančaftech. Do Baghírova itineráře přibývaly další a další

zůstal až do důchodu, víc než čtvrt století. Také odtud ho dobře znali trampové, co tudy často jezdili na oblíbenou Židárnu, ale třeba i Miki Ryvola, Karel Kryl, Jan Kačer a řada dalších, kteří jezdili do bechyňské keramické školy.

Ze dvou prvních manželství má Baghíra tři dcery a syna, dneska také vnučata a pravnučku v Anglii a ve Švédsku, kam už se několikrát podíval. A díky dceři Miladě i do

trampské kempy a lokality, hlavně na Tábořsku a na jihu Čech. Osada, do níž pak s hrdoostí náležel, se jmenovala PÁNI Z RŮŽE.

Ani dnes však nemá o kamarády a přátele nouzi, takže díky jejich pozváním, ale i pomoci, se objevuje na různých současných trampských a hudebních akcích. Přírodě holduje i jako houbař a znalec rostlinné říše, kromě toho také rád a hodně čte – jeho bonbonky v četbě jsou především trampské časopisy. Ale nejraději ze všeho je mezi kamarády, které dokáže pobavit jedinečným humorem a doslova komediálními kousky. V jejich kruhu, za zvuků kytar a starých písniček, se v odlesku plamenů trampských ohňů, pak vrací do hájemství vzpomínek, které jsou jeho největším bohatstvím.

Hanhos

ŽALMANŮV JUBILEJNÍ ROK

Trampské kořeny, stejně jako ty jihočeské, neodlučně a nepopíratelně k Žalmanovi patří, třebaže jeho klikaté životní cesty vedly nejednou i mimo tyto vyšlapané chodníčky. Když jsem kdysi, před více než půlkou století, tenkrát potkala plachého hubeného kluka s výrazným obočím a vlasy padajícími do čela, ani mne nenapadlo, že se z něj za pár let stane folková hvězda. Melancholicky si brnkal na kytaru své zadumané melodie, stranou od ostatních, a nevnímal svět. Však také jeho první písničky Sbohem kamarádko, Hawaia, Padá soumrak bledý, Drsnej chlap a další bxyly poplatné trampskému světu. A jeho domovská osada Hvězda jihu je má na repertoáru dodnes.

Dneska se mi zdá takřka neuvěřitelné, že tenhle věčný kluk s romanticky zasněnými očima oslavuje v březnu už sedmdesátku. A hodlá si tohle kulaté životní výročí jak se patří užít, a to i se svým věrným publikem napříč věkovým spektrem, takže uspořádal se svou doprovodnou kapelou pro tuto příležitost šňůru narozeninových koncertů po celé republice. Startovním datem je 17. březen a končit se bude až někdy před vánoce. První štací pro tuhle našlapanou koncertní sérii bude Písek, přesně na den narozenin (20.3.) se zastaví v pražské Lucerně a pokračovat bude 23.3. Žalmanovým rodným městem Českými Budějovicemi. Na jednotlivá vystoupení si navíc Žalman přizval jako hosty řadu muzikantů z různých věkových, ale i žánrových skupin. Do programu narozeninových

pořadů jsou kromě toho vždy zakomponovány i dva speciální křty, při nichž se publiku představí také další nové počiny ze Žalmanovy tvůrčí dílny. A to kniha ještě vonící tiskařskou černí a zbrusu nové, nsporně zajímavé album Knižní novinka „70 jar písniček a povídání,“ tentokrát skutečně napsaná Žalmanem. Je to vlastně takové odvážné odhalení vlastní duše – soubor vzpomínek, názorů, zpovědí, životních postojů a vztahů, navazujících na vybrané autorské písničky z jednotlivých údobí. Texty a písničky z jednotlivých údobí doplňují perokresby Checht'oura (Josef Bruckmuller), Žalmanova spoluosadníka z Hvězdy jihu. Ten je pak rovněž podepsán pod návrhem přebalu, narozeninového, aranžersky precizně propracovaného alba s patnácti novými Žalmanovými písničkami. Nese název Cestující muž a jak tvrdí Žalman sám, není titul vůbec nadnesený.

On skutečně takovým cestujícím chlapíkem je. V podstatě neustále pendluje mezi Prahou, kde žije jeho nynější partnerka, rodnými Českými Budějovicemi a západočeským Bubnem, kde má chatu a kam jezdí sedlat svého hudebního Pegasa. Navíc jeho koncertní turné i mimo jubilejní rok křížují republiku křížem krážem.

Nicméně přes veškeré úspěchy, spousty vydaných alb a singlů a přes udělený titul Rytíře českého folku, neztratil Žalman dodnes svůj cejch poetického romantika. A co nejvíc na něm oceňuji je, že neztratil ani chuť do další tvorby, vystupování a hraní. Říká, že stále ještě neřekl a nevyzpíval všechno, co má na srdci. A jeho srdce je tou nejlepší střílkou životního kompasu, podle něhož hledá i v dnešní zmateném světě ony souzvukné tóny krásy a nevšednosti. Takže nám zbývá jen mu popřát do dalších let ještě hodně tvůrčích sil a přítulnou múzu, která nikdy nezleniví.

Hanka

A PRO MILOVNÍKY DÁVNO ZAŠLÝCH KRÁS MLUVÍCÍ ŘEKY – MALŠE JE TU KRÁSNÝ ZÁZNAM MÍST DNES ZATOPENÝCH VODAMI ŘÍMOVSKÉ PŘEHRADY. PAMĚTNÍCI VZPOMEŇTE A VY MLADŠÍ... TŘEBA SI JEN BROUKEJTE S PÍSNÍ. TY STARÝ ČASY UŽ FAKT VZALA VODA

<https://www.youtube.com/watch?v=EIEYfMxvME>

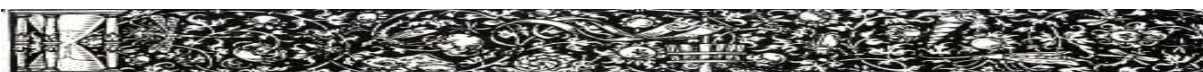
JAK ZAŘVE ČESKÝ LEV?

Již staří trampové říkali, že mastňák tramping nepochopí. Náhodou jsem se dozvěděl, že třináctidílný televizní seriál, trampy spontánně nazývaný „Zvláštní znamení ouha,“ byl navržen na „českého Oscara,“ tedy pro 23. ročník Českého lva v kategorii NEJLEPŠÍ DOKUMENTÁRNÍ TELEVIZNÍ FILM NEBO SERIÁL.

Jistě, mastňáci v České filmové a televizní akademii nepoznají, že se jedná o paskvil, který má o trampském hnutí nedokonalou a zkreslenou představu. Trampové zase nemají odbornost, možná ani chuť a čas, aby poznali horší režii, scénář, kameru a účinkující v ostatních dokumentárních filmech či seriálech. Nebo snad ano? Předmětnému seriálu se posmívají stovky trampů, někteří jsou z toho smutní, další rozzuření. To je jedna skutečnost. Převažující však bude hra peněz, reklama, vzájemné obchody typu „dnes ty mě, zítra já tobě...“

Např. film Schindlerův seznam také plně neodpovídá historické skutečnosti, ale nehraje si na dokument, prostě je uměleckým dílem. V případě dokumentu Zvláštní znamení touha, pokud v české Oscarové soutěži uspěje, půjde spíše o nepřímý dokument o českém prostředí, kde nejrůznější propletené vztahy byznysu jsou rozhodující pro všechny sféry života. Slavnostní vyhlášení vítězů 15 kategorií Českého lva se uskuteční v sobotu 5. března. Uvidíme. Vlastně ale asi mnozí neuvidíme. Budeme v tom čase trampovat...

Miša tramp / FB

MÍSTO ČINU – ŽELIVKA

Tak jsme zase jednou vyrazili na Vysočinu. Vylezli jsme z lesa u řeky kousek pod Želivem a courali se kolem vody až pod převis „Na výrovce“ kde jsme krátkodobě zalágrovali. A jak to tak chodí – klobásky, buřtíky, kapka ohnivé vody a šlapalo se dál. Tenhle úsek

je už sice v ochranném pásmu se zákazem vstupu kvůli vodní nádrži Švihov (ano, všude se uvádí Švihov, Želivka je malá nádrž na Želivem i když všichni, i místní i té velké říkají Želivka) rezervoáru s pitnou vodou pro Prahu. Trampové ale vždycky podobné zákazy přehlížejí. Přece bychom si nedali ujít poslední zbytky divočiny

kolem staré Želivky. Šlapalo nás 16 kousků z osad Svobodná stezka – Tábor, Kasiopea – Senožaty, Úplňku – Písek, Černý panter – Plzeň a Delfini z Budějic. Na večerním sezení se pak o muziku postarali kamarádi Honza Chalupa z Tábora, milevský Cvrček, Cikán a Šnek z Písku a taky Hadice z Plané n. Lužnicí. Pělo se do ranních hodin a všem to ladilo a pokud snad někdo zachraptěl, od toho byla tekutá meducína. Všechno to k trempu patří a je to

příroda, oheň, zpívání... co chtít víc?

nezbytnou solí našich setkávání. Užili jsme si od všeho – krásná

Bob – T.O. Úplňku

R. A. S. ÚNOR 2016

jejího zrodu kamarádi Ital a Jef. A ten divný název? R.A.S. znamená „Nic zvláštního se nestalo“ – zkratka používaná při hlášení v dobách Alžírské války. Dnes už je to známější pod názvem Šumavská legie.

Na vejšlap spjenej s pátráním po jaru vyrazili i kluci ze západního koutu republiky. I jejich akce už má tradici s dlouhejma fousama. Před 40 lety byli u

Po zboření stodoly (Rak-Ha-Mar) v Městišské rokli, kousek od Suchých studánek, jsme začali tuto akci provozovat v Krušných horách. Chodívá

se ze žst. Nemilkov, Neznašovy nebo Petrovice u Nýrska, přes Suché studánky, na Mústek a Pancíř do žst. Špičák.

Letošního pochodu se zúčastnili kamarádi z Kynšperku, Příbrami, Klatov, Plzně a Hartmanic. Velká škoda, že se nedají dopátrat fotky z prvopočátků akce. Ale snad se to časem zdaří

Šeff

..

10. CELOSVĚTOVĚJ...

Mnozí z vás určitě ví, že do konce roku 2015 se mohl kdokoliv z kamarádů, kteří žijí v US, ozvat kamarádovi Fonymu z Kanady s tím, že je ochoten ujmout se pořádání 10. celosvětového potlachu. K tomuto rozhodnutí pak pořádající obdrží od kamarádů z Kanady cca 4 300 dolarů – tedy zbytek peněz, které zbyly z 9. celosvětového potlachu. Nikdo odvážný se však nepřihlásil, tudíž se 10. celosvětový potlach bude opět konat na soukromém pozemku Fort Adamsonu v Texasu, jehož vlastníky jsou kamarádi Fífa a Farář, pořadatelé 7. celosvětového potlachu v r. 2006.

10. celosvětový potlach se uskuteční ve dnech 9.-10. LISTOPADU 2018. Toto datum bylo zvoleno z několika zásadních důvodů. Listopad proto, že v Texasu je v tuto roční dobu velice příjemné podzimní počasí a hlavně jsou již odvolány zákazy ohňů. A rok 2018 pak představuje řadu pro nás podstatných jubilejí: 100. výročí trampingu vzniklého v bývalém ČSR, pro většinu kamarádů 50. výročí odchodu do emigrace, 40. výročí konání celosvětových potlachů a navíc to bude 10. výroční celosvětový potlach.

Po diskuzích s mnoha kamarády, kteří byli u vzniku celosvětových potlachů, jsme se s jejich siuhasem a podporou

jako

pořadatelé jubilejního 10. „celosvět’áku“ rozhodli, že tímto uzavíráme éru těchto unikátních trampských akcí. Hlavními důvody pro tento krok jsou náš věk, stále větší problém najít místa, kde potlachy dělat a mimo jiné i otázka finanční. Posledně uvedený argument je i důvodem, proč se tentokrát k této příležitosti nebudou dělat odznaky, vlaječky, nášivky na rukávy ani trička.

Chceme vést potlach v duchu starých tradic, kdy každé účastník dostane malou placku (camrátko) a pro vítěze vyhlášených soutěží budou připraveny klasické ceny. A tak se nyní obracíme k vám všem – výtvarně a rukodělně šikovným kumštýřům, zda byste nebyli ochotni vytvořit pro tuto příležitost odpovídající ceny. Celkem budeme potřebovat 22 cen – 12 k večerním soutěžím, 6 pro sportovní soutěže a 4 speciální. 10. celosvětový potlach BUDE VÝHRADNĚ JEN PRO ZVANÉ. Zvadla se budou rozesílat kamarádům, které známe osobně, a to v počtu, o který požádají. Zasláné pozvánky pak rozdají zase svým kamarádům, za které se můžou zaručit. Toto řešení bylo dohodnuto z důvodu úspory za poštovné, ale doufáme, že také k zamezení účasti lidí, kteří na trampskou akci prostě nepatří. Zvadla se začnou rozesílat v květnu 2018.

Kamarádi, pokud byste chtěli přispět na realizaci potlachu nějakým finančním příspěvkem, tak je vítána jakákoliv částka. Příspěvek může být zaslán přímo na bankovní konto (číslo zatím není k dispozici, ale bude včas uveřejněno) anebo je možné zaslat příslušný obnos na fífu či faráře. Také tyto adresy budou zveřejněny později.

O průběhu příprav budete informováni prostřednictvím trampských časopisů a internetových trampských serverů, které budou ochotné tyto informace publikovat.

Zatím nás můžete kontaktovat na těchto adresách a telefonech.

FARÁŘ petrfarar@aol.com tel.mobil: 214-563-4407 Skype : faraf44

FÍFA karelfifa@yahoo.com tel.mobil: 972-333-8076 Skype: karel fiferna

ZATÍM AHOJ A TĚŠÍME SE NA SETKÁNÍ V TEXASU V R. 2018

V NEDĚLI 14.2. 2016 ODEŠEL V NEDOŽITÝCH 56 LETECH BEZ SLŮVKA ROZLOUČENÍ NA POSLEDNÍ VANDR KAMARÁD

JIRKA KOTEK – DOKTOR

TRAMP, VODÁK, MALÍŘ A VÝBORNÝ KAMARÁD Z BÝVALÉ T.O. ŽELIVKA.
ČEST JEHO PAMÁTCE

+++++

V sobotu 13.2. 2016 se ve svých 74 letech do muzikantského nebe odebral také textař, skladatel a multiinstrumentalista,

STANDA CHMELÍK

dlouholetý spolupracovník Jitky Vrbové s níž vytvořil nerozlučnou dvojici Akáty. Na první pohled snad vypadal na bručouna a introverta, ale měl nebývalý smysl pro humor. I proto byl vždy vítán na všech tramských setkáních, kde už teď jeho kytara zůstane navždy němá.....

R.I.P.

+++++

HAPPY BIRTHDAY KOKOŠKA

STALO SE NA OSADÁCH...

.... I JINDE

2.1. Pod vedením T.O. Satan vyrazili již po sedmé do První stopy budějčtí kamarádi. Prošli si Němou strouhu, vltavskéj kaňon i trampské kempy na Náhodě

Ve stejný čas organizovala STOB pochod dolů po proudu Velké řeky do Boršova

5.1. Nás ve věku 65 let opustil kamarád Venca Vidra – Mech z T.O. Zlatá lebka. Budiž mu jeho nejdelší stezka lehkou

9.1. Konal se i novoroční přechod Brd a to ze Lhotky do Čenkova

Smuteční slezina budějických pardů navazovala na Mechův pohřeb a konala se v boršoské Arše

V brněnské čtvrti Žebětín odstartoval 8. ročník hudebního festivalu Žebětínské trampobraní. Vystupoval zde Miki Ryvola, Bakama, Gladly S.V. , T.E. Band

11.1. V kabaretním sálečku U Váňů vystupovalo známé Swing Trio Avalon

13.1. SOČB se v „Bedně“ sešla k 58. setkání s trampskou písničkou

14.-17.1. Probíhala na brněnském výstavišti výstava Regiotour, jejíž součástí byla i expozice trampingu, kde se mj. konal i „výstavní potlach“ a mnohé další akce. Od pořadatelů pak do Jižana doputovaly odkazy s fotodokumentací

<http://jarapalec.rajce.idnes.cz/2016-01-14-ctvrtek-zahajeni-vystavy>

<http://jarapalec.rajce.idnes.cz/2016-01-16-sobota-na-regioutouru>

[http://jarapalec.rajce.idnes.cz/2016-01-17-nedele -](http://jarapalec.rajce.idnes.cz/2016-01-17-nedele-posledni-den-potlachu-2C-Regioutour-Brno/)

[posledni den potlachu%2C Regioutour Brno/](http://jarapalec.rajce.idnes.cz/2016-01-15-patek-na-regioutour/)

<http://jarapalec.rajce.idnes.cz/2016-01-15-patek-na-regioutour/>

16.1. Na ranči přátelství Thompsonových vlků probíhala trampská šipkiáda

Jedno z mála zimních táboření, spojené se vzpomínkou na mrtvé kamarády, které si nemohlo stěžovat na dostatek sněhu a mrazu pořádaly na boudě na Silveradu T.O. Rovers a T.O. Klidu.... Dojeli i Psanci, Černý mustang, Albatros...

Uskutečnil se i tradiční Zimní pochod Spojených osad Mladá Boleslav, akce pořádaná už od r. 1964(!). Jako vždy posloužila jako základna hospůdka v obci Olšina a dalo by se říci, že putování po promrzlých a zasněžených cestách západní části Českého ráje bylo sice místy „o hubu“, ale jinak fajn

<http://tremgoviny.rajce.idnes.cz/Olsina2016/>

21.1. Saloonem U Váňů zněly Písně zmrzlého dřevorubce

24.1. Zimní slezina tábořské Svobodné stezky a jejich kamarádů se tak jako každý rok uskutečnila na chajdě u Krapítka

Kapličáci si vyrazili na už taky tradiční zimní táboření nahoru na Polušku

27.1. Trampský literární večer, jako takový závěr výstavy věnované trampské výtvarné činnosti, proběhl za velkého zájmu kamarádů a to nejen z krajského City

http://www.countrycihelna.wbs.cz/Derniera_2016.html

30.1. Ostravští Psanci i ExPsanci opět vyrazili dobýt Lysou horu. Zrovna probíhal nonstop 24 hodinový závod Lysomilců, ale na tyhle šílence neměli. Vítěz za tu dobu vyběhl nahoru a seběhl 13x! Má to ale smysl?

Bobův pochod, to je název přechodu Brd, který letos probíhal po trase Dominikální paseky – Osov – Všeradice. Jeden si tu mohl připadat jako za mladejch let, protože Podbrdí i Brdy samotné byly plné trempířů, kteří tam byli na vandrech, na potlachu, na hraní po hospůdkách... i na tom pochodu

2.2. Jsme si připomněli nedožití 80. kamarády Franty Němce – Básníka, č.č. T.O. Zlatá lebka, redaktora a vydavatele trampského časopisu Budějovický širák i několika sbírek poezie

6.2. Si jako datum k Výstupu na jihočesku Fudžijamu – Klet' vybrali kamarádi z T.O. Račí údolí. A nebyli by to ani oni, kdyby s sebou nestáhli mnohé další, pro něž pak ještě navečer zorganizovali countrybál s kapelou Husmeni

Vzpomínkový Houlův oheň vzplál na brdském Neskeenu

[http://1kaktus.rajce.idnes.cz/RACKOVE u MATOKANA a VZPOMINKA na HOU LU 5-7.2.2016/](http://1kaktus.rajce.idnes.cz/RACKOVE_u_MATOKANA_a_VZPOMINKA_na_HOU_LU_5-7.2.2016/)

10.2. Již 59. slezina SOČB s trampskou písničkou... jak jinak, než v Bedně

13.2. Do toho největšího a nejlepšího hudebního nebeského uskupení odešel hrát Standa Chmelík

Fotografie z pochodu R.A.S. jste mohli spatřit již na předchozích stránkách

Osada Měsíční údolí byla hlavním požadatelem Valentýnského hraní ve Dvorcích. S kamerou vše podstatné zaznamenal kamarád Pavlušák

https://www.youtube.com/watch?v=dNV4QNQPSkM&feature=em-upload_owner

<https://www.youtube.com/watch?v=Y1czgys-7Ss>

14.2. Se dožívá 76 let, hudebník, tramp a malíř, který svými kresbami už desítky let doprovází příběhy plné dobrodružství a romantiky - **MARKO ČERMÁK**

17.2. Na tramské večeru U Vánů, spolu s pořadající Blanicí, vystupovalo i hudební uskupení Nouze

Tomáš Linka a Starý fóry rzezněli struny ve studiu Čs. rozhlasu v Budvar city

18.2. Na návštěvě u Nezmarů hostoval veleznámý Kamelot, který tak nejen otevřel letošní cyklus folkových koncertů na Malé scéně DK, ale pokřtil i své nové CD

20.2. Jo, jo, letí to letí.... Už je to přesně 60 let, kdy do tramské historie vstoupila T.O. Zlatý klíč

50. výročí založení osady oslavili i Kamarádi Staré řeky a to retro balem ve stylu zlatých šedesátých let

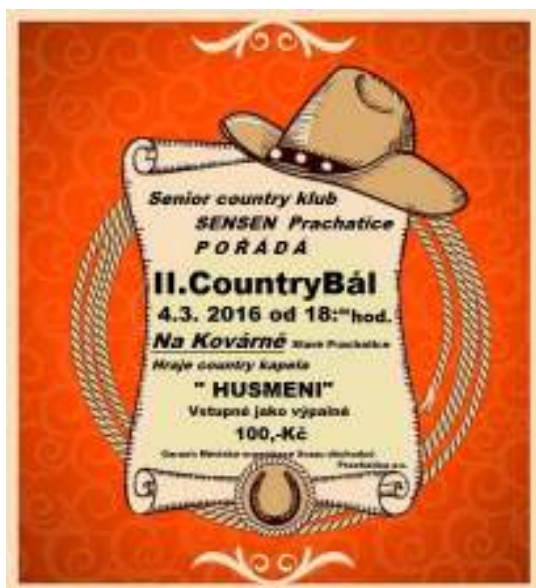
Tradiční únorová hudební narozeninová slezina se konala v Polepšovně u Bodyho. A byl to zase muzikantskej nářez.

A své 60. narozeniny oslavil v Ratibořských horách i kamarád Grizzly z Tábora. Blahopřejeme.

22.2. Noční pochod z Hluboké n. Vltavou kolem řeky do Budějce, zvaný Za úplňku za úplňkem docela vyšel, hlavně co se toho měsíčního svitu týče

27.2. Kuřecí zimní hody na Ranči přátekství, to byla jedna z dalších akcí Thompsonových vlků, jíž si vydělávají na svou činnost

A PÁR TIPŮ PRO PŘÍŠTĚ.....

Kamarád Miki se svou kapelou vás zvou na kovárnu ve Starých Prachaticích na country bál....

... stejně jako T.O. Jižní řeka zvoucí vás do saloonu v Bujanově na trati do Horního Dvořiště. A pokud vše proběhne aspoň tak jako loni, máte se věru na co těšit

17.3. Na návštěvě u Nezmarů na Malé scéně budou tenkokrát netradičně hostovat samotní Nezmaři

19.3. A samozřejmě se nám blíží termíny všech možných konání Vítání jara. Jistě už máte to své vyhlédnutý, ale pokud ne, můžete vyrazit třeba na Náhodu.....

... nebop na Houšťata ke Strmilovu k osadám Lišák a Kanadský vlk...

... Případně na Novej kemp u Kladrub k ohni SVS Domažlice

... Začíná i šňůra narozeninových koncertů Pavla Lohonky Žalmana

19.3. Zájemci o indiánskou hudbu, tance, parádní kostýmy i stánky s indiánskou tematikou mohou navštívit již 21. Czech Powwow v Kladně

9.4. si rezervujte třeba na odemykání Vltavy ve Vyšším Brodě. Proběhne tu slavnostní ceremonie i s požehnáním řece

převorem vyšebrodského kláštera, potkáte tu celou řadu vltavských vodníků v čele se samotným Brodimilem, scházet nebude ani to pečené selátko a vodácký večer s živou muzikou. Pokud si chcete půjčit nějaké to plavidlo, obraťte se na Ingetour – je to zdarma, ovšem chce to předstih...

TAKŽE VŠEM PŘEJEME KRÁSNÝ JARO PLNÝ ZAJÍMAVÝCH TOULEK, NA KTERÝCH SE JISTĚ STŘETNEME A DRŽME SI NAVZÁJEM PALEČKY, AŽ TEN REDAKČNÍ ŠOTEK TENTOKRÁT MOC NEZLOBÍ.

AHOJ!

